

Неочаквана срѣща.

адкиниятъ градецъ се намира близо край Балкана. Колко е хубаво лѣтѣ край града! Зелено, прохладно, весело . . . Съ ония сѣнчести дървета, съ ония бистри и студени извори между дърветата.

Радка и нейнитѣ другарчета често излизаха край града да играятъ. Нѣкой пѣтъ ходѣха и по-далечъ — било за ягоди, било, хей така на — да си поприпкатъ на воля.

Този день Радка каза: „Мамо, ще ида да набера гѣби!“ — и взе кошницата въ рѣка.

— Иди, Радке, ала много да не се отдавачашъ, защото ще се загубишъ, а въ шумацитѣ има лисици, бухали, орли, мечки, вълци . . .

— Мечки ли? — Тѣ сж горѣ въ планината, мамо. Отъ бухалитѣ не ме е страхъ, тѣ не виждатъ денѣ. А орлитѣ? — Знамъ ги азъ, горѣ сж въ скалитѣ, тѣ бѣгатъ отъ хората. А вълцитѣ? — Хмъ. — Мамо, по-голѣми ли сж тѣ отъ мене?

— Голѣми и звѣровити сж тѣ, Радке. Приличатъ на голѣмо овчарско куче, но сж